

Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.

Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

3. del

SE JE RES ODREKEL VSEMU? 1.del -
[TUKA](#)

[J](#)

2.del - [TUKAJ](#)

Bizarno. Človeka pretepejo, on pa se smeji. A se mu je zmešalo? V tistem

trenutku sem kljub šokiranosti podvomil ne v njega, temveč v sebe. Nekdo, ki ima pregled nad časovnim potekom dogodkov, bi pa ja lahko vedel, zakaj je prišlo do odziva take vrste. Tisti, ki vidi v zakulisje človeškega notranjega dogajanja, vidi tudi v skrite misli in namene, tudi če se jih njihov lastnik mogoče ne zaveda. Ve za posameznikovo usodo, še preden ga doleti! A meni je pogled bil zastrt. Spraševal sem se, zakaj je do tega prišlo. Jezilo me je! Da pa vendar obstaja nekaj, kar je izven mojega dosega, kar mi je nerazumljivo. Dejansko sem bil postavljen v pozicijo, v kateri ne razlagam, temveč sem prisiljen

ugibat. Kakorkoli nezaslišano je to spoznanje zvenelo takrat, še bolj nezaslišana je moja sebičnost. Namesto, da bi svojo vlogo opravljal kakor se spodobi, kradem vaš čas s pritoževanjem nad omejenostjo lastnih sposobnosti. Zato bom to preložil na kasnejši termin in poskušal ugotoviti, kaj naj ta nadvse neslan namešek sploh pomeni. Vse, kar vem s popolno gotovostjo, je to, da je v sebi sigurno moral nositi nekaj posebnega, glede na to, da nisem mogel dostopati v njegovo duševnost in brati med vrsticami. A je to bil briljanten um? Nadnaravne sposobnosti? Mogoče pa... mogoče pa je bil celo eden izmed nas. Pravijo,

da moraš najprej biti pisec, preden si nagrajen s tem, da v novem življenju opravljaš presveti poklic opazovalca, ki lahko v miru pripoveduje. Kar je on vsekakor bil. Pisec novega sveta, nove zgodbe, nove realnosti. Opravka imam torej s povsem novo razsežnostjo pojavov, kjer moram sprejeti dejstvo, da vsega ne bom mogel vedeti. Sprejeti moram, da so moje peruti prirezane. Čeprav ne morem biti bog, sem še vedno lahko njegov advokat! Preko mene naj izzveni njegova zgodba!

A dovolj je bilo hvale, dovolj opevanja. Prav tako samoanalize. Čas je za razmislek, vsaj preden do njega

prispe rešilec. Pa poglejmo. Prva reč, ki mi pade na pamet, je to, da se mu je zmešalo. Kar niti ne bi bilo tako zelo presenetljivo. Tudi meni bi se verjetno zmešalo, če bi živel v tako motenem svetu. Mogoče sem tudi sam kdaj na ramenih nosil breme prenove kakšnega sveta, na katerem sem se inkarniral. A če se česa sploh spominjam, je to vsekakor nauk, ki me je spremljal od nekdaj. Stvari niso nikoli takšne, kot zgledata, vsaj kar se prvega pogleda tiče. Kar se je vedno znova tudi uspelo dokazati kot resnično. Ne smem tako hitro sklepati, zato se bom kolikor je možno oddaljil od tega izhodišča.

Zgledalo je, kot da bi se odcepil od vsega, kar je naravno. Svoj um je distanciral od dogodkov iz realnosti in se pogreznil v nekaj, kar je bistveno bolj cenil – sebe. Nisem tu, da bi presojal, če je to prav ali ne. To bom prepustil komu drugemu. Lahko pa vseeno rečem, da je bilo na mestu. Premleval je o tem, kakšne posledice bo to v končni fazi sploh imele. Smrt kot taka za smrtnika ni tako huda, kot za njegove sorodnike. Mrtev človek je nesposoben obžalovanja! Prav tako ne more karkoli oziroma kogarkoli pogrešati. Čeprav se vse konča, samega konca ne more niti občutiti, ko le-ta dejansko nastopi. Relativno kratko obdobje pred njim? Vsekakor.

A nikjer ni živega bitja, ki bi lahko izkusilo svoj konec, kaj šele obdobje po njem. Če nekoga umorijo, ta oseba pa se s tem strinja, a je to še vedno umor? Jaz bi to prej klasificiral kot asistiran samomor. Le-ta pa je pogosto pripisan izključno mentalno motenim osebam ali posameznikom z duševno stisko. Narobe... jaz namreč vem, da je pod določenimi pogoji lahko tudi optimalna izbira. V primeru, ko življenje postane tako slabo, da nudi več negativnega kot pozitivnega (in je situacija povrh še povsem nepopravljiva ali brezizhodna), je to povsem racionalna odločitev.

Vprašanje je tukaj le, a se je res

odrekel vsemu? Opustil vse upanje in pokopal želje? V tistem trenutku bi nemara celo res lahko rekli tako. Če bi v njegovem stanju nastopila smrt, bi jo z odprtimi rokami sprejel. Bil bi rešen. Svoboden! Čisto nič ne bi pogrešal deloholične meglice, ki se je razprostirala v njegovem življenju. Seveda ni bil izjema; morda le v tem pogledu, da je za razliko od drugih on ni sprejemal. Tudi someščanov ne bi pogrešal, če smo že pri tem. Oseb, ki mu niso dale čisto nič pozitivnega pač ni mogel ljubiti, kaj šele ceniti. Tekom svojega življenja je do njih začel gojiti sovraštvo, kar ni posledica agresivnih nagonov ali zlobe, temveč zgolj odziv na to, kako so se drugi obnašali do

njega. Kot posledica vsega hudega, kar so mu storili. Zakaj je on sovražil njih, je torej jasno. A zakaj so oni sovražili njega, glede na to, da ni nikomur nič žalega storil? Odgovor je na dlani.

Ni se držal pravil. Pravil, ki so sama sebi namen, kakorkoli bolano se že sliši. Vzgoja otrok je v tej prečudni civilizaciji, kakor so jo klicali njeni prebivalci, temeljila na podrejanju svojim starešinam, ki so jih vzgajale. Človek bi mislil, da ko uporabim slednjo besedo, jasno mislim na odprt dialog med staršem in otrokom, ki temelji na dvosmerni interakciji in starševskem opominjanju na napake,

ki jih otrok stori, brez da bi bil prizadet njegov ponos v celotnem procesu. Seveda, da ne! Ne v tej prečudni družbi. Tukaj je vladala tiranija tudi pri vzgoji. Starejši so mlajšim že navsezgodaj preprosto zdrobili kakršnekoli zametke pozitivne samopodobe, razmišljanje z lastno glavo pa omrtvili, še preden se je sploh uspelo dodobra razviti. Svobodno misel so nadomestila pravila, ki so bila že navsezgodaj vcepljena v otroško podzavest. Pa ne samo to. Kakršnakoli deviacija od načrtanih pravil je bila strogo kaznovana, tako na psihičnem, kot tudi fizičnem nivoju, kar se je odražalo v tem, da so mlajši svoje misli

preprosto opustili in se vdali uveljavljenemu toku. Bilo je tudi poskrbljeno, da se je začarani krog nadaljeval. Ko so mlajši enkrat dozoreli, so z lastnimi otroci počeli prav isto. Program, ki programira program, ki programira program, do neskončnosti. Iz generacije v generacijo.

Je zdaj kaj bolj jasno? Menim, da se slika ostri. Samo pogledajte prečudne družbene norme, ki so veljale takrat. Prav nepredstavljivo je, da so se tako-imenovana nenapisana pravila zažrla tudi v še tako trivialno zadevo, kot je oblačenje. Kdor je odstopal od norme, tisti po njihovem ni pripadal

njim, posledično pa ga je bilo treba izločiti. Dodatne točke za tistega, ki to naredi karseda nasilno, kakopak. Če bi vse ostalo samo na simboličnem nivoju, bi bilo prekrasno! Ampak, seveda, v tej družbi ni bilo vse tako rožnato. Konec koncev so tudi razgrajači, ki so ga napadli, samo sledili notranjim vgraviranim vzorcem, ki so bili v njih vtisnjeni s strani staršev. Tam se je pač tako počelo. Nihče se ni nikoli vprašal, če je to prav ali ne. To, da pa nekoga fizično izločiš, pa ti prinese ne samo zunanjo potrditev, poveča ti med drugim tudi lastni občutek moči. Zakrpa ranjeno samopodobo, če smem pripomniti. Res škoda, da je moralo biti tako. A

kaj bi godrnjal...

Sirene že tulijo nekje v daljavi. Da... ni še tvoj čas, cenjeni kolega. Vsaj ne zaenkrat! Ko so te nalagali na nosila, sem bil prepričan, da si vsaj zaenkrat na varnem. Prepeljan v bolnišnico, oskrbljen in zaščiten. Odleglo mi je. Lahko bi se čudili, da zgradba ni bila do roba napolnjena s podobnimi „izločenimi“ primerki. Kakorkoli presenetljivo tole zveni, dejansko jih ni bilo ravno v izobilju. Kaj izobilju, bolnišnica je skorajda samevala. Noben si ne bi niti drznil pomisliti na izbiro oblačil po lastnem okusu ali pa glede na funkcionalnost, ki bi jo nudila in posledično tvegati brutalno

izločitev.

Od nesrečnega dogodka je minilo nekaj dni. Naš junak je počasi začel prihajati k zavesti. Sprva megljena slika je postajala vedno bolj razjasnjena. "Kaj se je zgodilo? Kje sem?" Jasno mu ni bilo prav nič. Ob sebi je opazil drobčno, sključeno telesce, ki je sedelo na stolu ob postelji. Ni mogel verjeti svojim očem. To je bila vendar njegova draga! Zmeden, a hkrati poln presenečenja je vzkliknil in počasi stegnil svojo manj poškodovano roko proti njej. A dokaj brezsrčno jo je odrinila od sebe. Pihnila je in se zmrdnila. V njenih očeh je bilo moč zaznati nekakšno

pomilovanje, prek in počez prežeto z zaničevanjem. Njenemu mrkemu pogledu so sledile še lahne besede, še preden si je sploh opomogel od sunka. Komaj jih je razumel, a dvoma po nekaj sekundah ni bilo več nobenega. Kot kaže, je ves ta čas presedela ob njemu samo zato, da dokaže svojo vztrajnost in s tem pridobi na časti. Njene besede? Dokaj tiho, a nič manj nazorno jih je izrekla:

"Zapuščam te."

(se nadaljuje)

Vsi že napisani deli so objavljeni

Prispeval Simon Orgulan
Sreda, 27 Maj 2009 22:19

---

tudi TUKAJ.